

Liturgie zondagmorgen 27 november

1^e adventszondag

afbeelding 1

Zingen: 437: 1, 2, 3, 5

1. Kom tot ons, scheur de hemelen,
Heer,
daal, Heiland, uit uw hemel neer.
Ruk open, rijt ze uit het slot,
de hemeldeuren, Zoon van God.

3. Breek, aarde, uit, breek uit in pracht,
dat berg en dal van lente lacht.
O aarde, wek die roze rood,
ontspring, Heer, aan der aarde schoot.

2. Dauw, hemelen, schenk u maatloos
uit,
daal, Heer, als dauw op dorstig kruid.
Gij wolken, breek in regens neer,
regen de Heiland, Israëls Heer.

5. Gij klare zon, gij schone ster,
door ons aanschouwd van eindloos ver,
o zon ga op, o zonneschijn,
laat ons niet in het donker zijn

Welkom en mededelingen **1^e kaars gaat branden met gedichtje**

Zingen: 122: 1, 2

1. Hoe sprong mijn hart hoog op in mij,
toen men mij zeide: 'Gord u aan
om naar des Heren huis te gaan!
Kom ga met ons en doe als wij!'
Jeruzalem, dat ik bemin,
wij treden uwe poorten in,
u, Godsstad, mogen wij ontmoeten!
Jeruzalem, van ver aanschouwd,
wel saamgevoegd en welgebouwd,
o schone stede, die wij groeten.

2. Hoe zijn de stammen opgegaan!
Hier gingen ons de voeten voor
der pelgrims, die de Heer verkoor,
hier, waar uw heilige muren staan!
Jeruzalem, dat ik bemin,
wij treden uwe poorten in
naar 's Heren woord, om zijn naams ere!
Zo is het Israël gezegd:
hier zijn de zetels van het recht,
de troon, waar David zal regeren!

Stil gebed - Votum en groet **Gebed van inkeer** **Samenvatting van de tien woorden** **Gebed om de geest**

Kinderen gaan naar de kindernevendienst

Lezing: Jesaja 2: 1-5

Zingen: 444: 1, 2, 3, 4

1. Nu daagt het in het oosten,
het licht schijnt overal:
Hij komt de volken troosten,
die eeuwig heersen zal.

2. De duisternis gaat wijken
van de eeuwenlange nacht.
Een nieuwe dag gaat prijken
met omgekende pracht

3. Zij, die gebonden zaten
in schaduw van de dood,
van God en mens verlaten –
begroeten 't morgenrood.

4. De zonne, voor wier stralen
het nachtelijk duister zwicht,
en die zal zegepralen,
is Christus, 't eeuwig licht!

Preek (afbeelding 2, 3, 4)

Zingen: 85: 1, 3

1. Gij waart goedgunstig voor uw land, o Heer,
in Jakobs harde lot bracht Gij een keer.
De schuld uws volks wilt Gij niet gadeslaan.
Gij hebt hun zonden uit uw boek gedaan.
Gij die de vlammen van uw toorn bezweert,
Gij hebt U van uw gramschap afgekeerd.
God van ons heil, herstel ons, neem ons aan
en doe uw toorn niet over ons bestaan.

3. Bij wie Hem vrezen is zijn heil geplant.
Zijn heerlijkheid zal wonen in dit land,
het heilig land waar goedheid trouw ontmoet,
het recht de vrede met een kus begroet;
de trouw die uit de aarde opwaarts schiet,
het recht dat uit de hemel nederziet.
De velden deelt Hij van zijn overvloed,
de Here die ons zegent met zijn goed

Kinderen komen terug

We zingen het eerste couplet van het adventslied.

Gebeden

Collectes (afbeelding 5)

Viering van het avondmaal (afbeelding 6)

Zingen 985: 1

1. Heilig, heilig, heilig, hemelhoog verheven
boven ons mensen: de naam van God de Heer!
Heilig, heilig, heilig, Schepper van de wereld,
mensen beneden zingen U ter eer!

Zingen onder het delen 825: 1, 2, 3 - 4, 5, 6 - 7, 8, 9

1. De wereld is van Hem vervuld,
die 't kennen gaat te boven,
wiens heerlijkheid ons is verhuld,
in vonken licht verstoven.
Geen mensenoog heeft Hem gezien
wien elk zijn tempel bouwt, in wien
onwetend wij geloven.

2. Maar Hij die in de aanvang schiep
de hemel en de aarde,
die al wat is tot aanzijn riep,
de ongeëvenaarde,
woont niet in tempels; er is niets
dat Hem ontbreekt, – hoe zou Hij iets
uit mensenhand aanvaarden?

3. Hij blies ons van zijn adem in.
Hij, hemelhoog verheven,
heeft ons in Adam één begin,
één levensdoel gegeven:
te wonen op zijn aarde, waar
het goed is, goed om met elkaar
in zijn verbond te leven.

5. Ja, Hij is elk van ons nabij,
hoe hemelhoog verheven;
in Hem bestaan, bewegen wij,
in Hem is heel ons leven.
Dat heeft Hij aan het licht
gebracht:
de mensen zijn van zijn geslacht,
voorgoed met Hem verweven

7. Want Hij die zozeer anders is
dan al wat wij vereren,
verscheen in de geschiedenis,
God zelf, de Heer der heren.
De eeuwen der onwetendheid
zijn om, – het is de hoogste tijd
tot Hem ons te bekeren.

9. Hij die rechtvaardig was en stil
droeg wat Hem was beschoren,
die stierf, en zie Hij leeft, – Hij wil
ook in ons zijn herboren.

Slotgebed

Zingen: 439: 1, 2,

1. Verwacht de komst des Heren,
o mens, bereid u voor:
reeds breekt in deze wereld
het licht des hemels door.
Nu komt de Vorst op aard,
die God zijn volk zou geven;
ons heil, ons eigen leven
vraagt toegang tot ons hart.

4. Hij meet ons tijd en ruimte toe
genoeg om Hem te vinden.
Hij kent ons toch, Hij weet toch hoe
wij tasten in den blinde
naar Hem, uit wie ons leven is.
Eens treedt Hij uit de duisternis
en noemt ons zijn beminden.

6. Hij die ons ver is en verwant,
hoe kan Hij zijn aanbeden
in enig beeld, door mensenhand
uit steen of hout gesneden?
Geen denkbeeld zelfs, hoe hoog,
hoe diep,
kan Hem bevatten die ons riep
om Hem te kennen, – heden.

8. God heeft zich zelf ons toegewend:
een man verscheen op aarde,
een mens, in wie Hij onherkend
zich aan ons openbaarde.
In Hem als in een tempel heeft
de God gewoond die eeuwig leeft,
de ongeëvenaarde.

Ons leven is in het geding:
tot onze val en opstanding
heeft God Hem uitverkoren

2. Bereid dan voor zijn voeten
de weg die Hij zal gaan;
wilt gij uw Heer ontmoeten,
zo maak voor Hem ruim baan.
Hij komt, – bekeer u nu,
verhoog de dalen, effen
de hoogten die zich heffen
tussen uw Heer en u.

afbeelding 7

Zegen

Afbeelding 8